

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Križev pot.

V vsaki družini je kakšna spominska navada. Pri njenem izvrševanju je govor in svet spomin na tistega, ki jo je uvedel. Tako so nastali kar nekateri prazniki v mnogih družinah in tako obiskujejo nekateri na določene dneve gotove kraje in opravljajo kakšna dobra dela. Pametne navade, lepi spomini, ki so obenem opomin k lepemu krščanskemu življenju, naj le ostanejo!

Kateri spomin nam pa more biti lepši kot spomin na Zveličarja, ki je naš Odrašenik? In katera pot v njegovem življenju nam more bolj prepričevalno govoriti o njegovi ljubezni, kakor pot križevega pota. V postu nam to lepo molitev sv. Cerkve posebno priporoča. Ne bo odveč o njej par misli.

Križev pot je prehodil v neznosnih mukah, Gospod, obložen s križem od sodne palače Pilatove do križa in groba. Brez dvoma so že prvi kristjani, tudi Marija, apostoli in pobožne žene imele te kraje v velikih časteh. Ko je bila leta 326. sv. Helena našla Kristusov križ, so pričeli kristjani vseh dežel romati v Jeruzalem, da počastijo one kraje, ki so bili nekdanj porošeni z Odrašenikovo krvjo. Zlasti veliki petek je privabil vsako leto do tih pobožnih kristjanov v svete kraje. Sveta zemlja, ki je bila kri Kristusovo, je postajala tudi v srcih kristjanov vedno bolj sveta.

V dobi križarskih vojsk so bojevniki romarji še posebej opravljali svoje molitve na poti, po kateri je nekoč hodil Gospod s križem. To je bil začetek pobožnosti sv. križevega pota. Tudi duhovniki, zlasti frančiskani, ki so v trinajstem stoletju prišli v Sveto deželo, so se te pobožnosti oklenili in so jo vneto širili.

Romarji, ki so se vračali iz Palestine, so doma pričeli staviti svetišča in kapelice, ki so vsaj deloma po obliki, svoji legi in okolici spominjale na kraje Gospodovega trpljenja. Tako so nastale razne »Kalvarije«, ki nam pač niso neznane tudi v naši domovini.

Pobožni kristjani so šli še dalje. Niso postavljali samo kapelic v čast Križanemu in v spomin božjega groba, ampak zmerili so tudi razdaljo od Pilatove hiše do vrha Kalvarije. Doma so odmerili to razdaljo in najprej so zaznamovali začetek in konec pota. Nato so pa razdelili pot v postaje. Ni bilo povsod število postaj enako. Eni so jih določili sedem, drugi kar devetnajst. Šele proti koncu sedemnajstega stoletja so obveljale sedaj običajne štirinajstere postaje. Utemeljene so deloma v svetem pismu, deloma pa v pobožnih sporočilih.

V dobi znanega avstrijskega cesarja Jožefa II., ki se je jako vtikal tudi v cerkvene stvari, so se razglasila tudi v naših krajih določila, da je treba pri križevem potu opustiti vse, kar ni naravnost utemeljeno v sv. pismu. Ljudstvo je to določbo po večini odklanjalo. Tržičani so bili pa že tedaj navdušeni za novotarije in so si oskrbeli tudi tak nov, »janzenistični« križev pot z manj postajami. Naslikal ga je imeniten slikar Leopold Layer, ki je okrasil s svojim čopičem tudi naš veliki oltar in obok nad njim. Janzenistični križev pot v naši cerkvi ni ostal dolgo. Ohranjen je pa še sedaj in visi kot zgodovinska umetnina na enem izmed hodnikov v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano.

V cerkvi so pričeli postavljati postaje križevega pota zlasti v osemnajstem stoletju. Tedaj je to pobožnost posebno

pospeševal sv. Leonard da Porto Mavrizio. Tudi papeži so kar po vrsti jako pospeševali to pobožnost in danes že ni cerkve, vsaj župne ne, kjer bi ne bilo križevega pota in pobožnih vernikov, ki Gospoda v duhu na tem potu spremljajo.

Zakaj je molitev križevega pota priporočljiva?

Zato ker je pristno krščanska. Predmet ji je sam božji Zveličar, njegovi zadnji koraki, zadnje prevelike žrtve, zadnje besede, zvrhana mera njegove ljubezni, ki je odrešenje sveta dopolnila. Ta pot mora slehernega misli prikleniti na Gospoda. Ni čuda, če so vneti križarji nekoč z veseljem šli te kraje osvojevati iz rok nevernikov.

To je tudi molitev sv. Cerkve. Sv. Cerkve jo je odobrila in jo priporoča. Z mnogimi odpustki je ta molitev obdarjena. Kdor obišče 14 postaj križevega pota, kakor je treba, dobi tiste odpustke, ki bi jih dobil, ko bi obiskal svete kraje v Jeruzalemu. Koliko je teh odpustkov, se ne da doognati in zato jih tudi ni dovoljeno naštevati. Vse odpustke je pa mogoče nakloniti tudi vernim dušam v vicah.

Molitve križevega pota je tudi lahka molitev. Koliko truda in stroškov je bilo treba, da so mogli nekdanj romarji obiskovati resnične postaje Kristusovega trpljenja. Nam je mogoče bistveno iste odpustke prejeti, če molimo križev pot v domači cerkvi in če hodimo samo kratko pot od postaje do postaje. Skrivnosti te molitve nam nudijo premnogo spremembe, premišljevanje nam je olajšano po slikah, ki nam jih posamezne postaje predložujejo. Skupna molitev nas nebote prestavi v Jeruzalem in na Kalvarijo, kjer skupina sovražnikov proti Kristusu hrumi, druga, neznatna skupina pa z njim sočustvuje.

Tudi način te molitve je lahek. Vendar pa mora to pobožnost pravilno opraviti vsak, ki hoče dobiti odpustke. Večkrat je že vladala v tem nejasnost, zato naj stvar pojasnim:

Molivec križevega pota mora obhoditi vseh 14 postaj. Ta pobožnost je posnemanje Gospodovega krvavega pota v Jeruzalemu, zato se je treba pomikati od postaje do postaje. — Pri skupni pobožnosti, ko ni možno hoditi od postaje do postaje, se dobe tudi odpustki, če poklekuje in vstaja vsak kar na svojem mestu. Obhoditi bi pa moral po prvotnih določilih vse postaje mašnik, ki pobožnost vodi. Le s posebnim dovoljenjem rimske stolice sme mašnik na prižnici moliti običajne molitve, ko verniki na svojem mestu vstajajo in poklekujejo. To dovoljenje ima zadnjih petindvajset let tudi naša ljubljanska škofija. S tem naj bodo na jasnem tisti, ki pomnijo tudi še stari način molitve križevega pota v naši ali katerikoli cerkvi.

Pobožnost pri vseh štirinajstih postajah je treba opraviti nepretrgoma, brez presledka. Ne bi se udeležil odpustkov, kdor bi obhodil le nekoliko postaj, potem bi pa šel morebiti iz cerkve ven po opravkih in bi se šele pozneje vrnil pobožnost nadaljevati. Le če bi kdo samo toliko prenehal, da bi vmes opravil kakšno drugo pobožno vajo v cerkvi sami, potem sme nadaljevati križev pot, kjer je nehal in bo deležen odpustkov.

Med križevim potom je treba premišljevati Jezusovo trpljenje. Vsak premišljuje, kakor pač more. V pomoč za razmišljanje so nam navadno slike, ki kažejo dogodke Jezusovega trpljenja. Niso pa te slike potrebne za odpustke. Bistveno potrebni pri posameznih postajah so križi, brez

Kristusove podobe in vselej leseni. Na te so navezani od-pustki, ne na podobe. To se zdi marsikomu čudno. A je tako. V našem Dekliškem domu na pr. visijo po steni ka-pele samo leseni križi, pa je to popolnoma pravilno po-stavljen križev pot.

Predolga se morda zdi komu molitev križevega pota. Ni tako. Sploh ni določeno, koliko časa naj se molivec mudi pri eni postaji. Da le razmišlja Kristusovo trpljenje in obiskuje postaje, pa je obveznost izpolnjena. Ni treba vedno moliti iz knjige, vsaka postaja nam že sama vzbuja sočustvujoče misli s trpečim Gospodom.

V duhu vere, sočutja s Križanim, z vzdihom kesanja in z ognjem ljubezni molimo vsekdar, zlasti pa še v postnem času, sveti križev pot! Ne bomo ga opravljali brez koristi.

Viktor Kragl (sestavil po zapiskih svojega očeta, † nadučitelja J. Kragl-a)

Tržiška šola.

(od svojega početka do leta 1905).

(Nadaljevanje).

Pod vodstvom nadučitelja Kraglja je ravno gđ. Podrekar kot prva zapustila Tržič in na njeno mesto je bila ime-novana:

učiteljica Ana Borovsky, ki je bila skrbna in požrtvovalna učiteljica v Tržiču do svoje smrti dne 27. av-gusta 1914. Bila je hčerka slikarja Janez-a Borovsky iz Ljubljane, kjer je bila rojena 2. februarja 1857; službovala je najprej v Kočevju in od tam je došla v Tržič. Bila je bolehnica in v začasnih daljših dopustih so jo nadomestovali: učitelj Anton Sonc, priv. učiteljica Kornelija Podkrajšek in v l. 1905 učiteljica gđ. Amalija Kecelj. Čeprav bolj šibkega zdravja je bila gđ. Borovsky zelo vestna, skrbna in goreča učiteljica in dobra vzgojiteljica. Prav posebno krasne uspehe je dosegla v poučevanju ženskih ročnih del, tako, da so njene učenke žele večkrat splošno občudovanje za svoje izdelke; prelepa ročna dela, kakor prti, zastori, blazine, raznovrstna pregrinjala, ki jih je naučila izdelavati, so bili dosedaj ponos najelegantnejšim sobanam. Gotovo v znak hvaležnosti napram svoji učiteljici še marsikatera njenih številnih učenec postoji in pomoli ob njenem grobu tam v zadnji vrsti na tržiškem pokopališču.

Leta 1881 je kupila tržiška občina še prvo nadstropje hiše št. 38, kamor se je preselil dne 10. maja 1881 iz hiše št. 39 tretji in četrti šolski razred. Tako so bili od l. 1881 dalje vsi štirje razredi tržiške glavne šole pod isto streho, namreč v hiši št. 38.

Do l. 1888 se je na tržiški šoli pouk vršil za dečke in za deklice v skupnih razredih. Ker je pa število šoloobisku-jočih otrok vedno naraščalo, so se z začetkom šol. leta 1888 dečki in deklice delili in za dečke je bila osnovana samo-stojna deška štirirazrednica, za deklice pa dekliška dvorazred-nica s štirimi razredi in poldnevni podukom pod skupnim šolskim vodstvom nadučiteljev. Za tako na novo nastala dva razreda se je v hiši št. 8 porabilo za šolski razred voditeljeva pisarna in v sosedni hiši št. 39 se je pa zopet vzela v najem ena soba, kjer sta imela pouk 3. in 4. od-delek dekliške šole. Za dve tako na novo ustanovljeni mesti sta bila leta 1888 imenovana: učitelj Konrad Mally in učiteljica Gabriela Ihan.

Učitelj Konrad Mally je bil rojen v Tržiču dne 25. nov. 1858, učitelj je postal l. 1883 in služboval na Dobravi in v Križah, odkoder je prišel v Tržič, kjer je služboval do marca 1897; ves ta čas je pri šolskih sv. mašah vestno oskrboval orgljanje. Iz Tržiča je odšel kot šolski voditelj v Godovič, odtod pa kot nadučitelj na obširno šolo v Toplice pri Zagorju ob Savi, kjer je kot tak umrl dne 16. septem-bra 1906, star šele 48 let.

Učiteljica Gabriela Ihan Zech je bila rojena v Zatični 2. aprila 1863 in je dovršila učiteljske l. 1884. Kot učiteljica je službovala na Štajerskem: v Brezicah in v Pla-

nini pri Sevnici, odtod je pa prišla v Tržič, kjer se je l. 1894 poročila z uradnikom g. Zech-om. Umrila je v otroški po-stelji dne 4. junija 1895, stara komaj 32 let. V njeni bo-lezni od 17. maja 1895 dalje pa potem še do konca šol. leta 1895 jo je nadomestovala gđ. Julijana Borovsky, učiteljica 8 razredne mestne dekliške šole v Ljubljani, ki je vsled ljubljanskega potresa začasno bivala v Tržiču pri svoji sestri učiteljici gđ. Mariji Borovsky.

Vsled upokojitve Janeza Debelak-a izpraznjeno učitelj-sko mesto je dobil **učitelj Janko Cvirn**, ki je bil rojen 25. maja 1862 v Verbnju pri Radovljici in bil l. 1887 na-stavljen kot učitelj v Cerkljah pri Kranju, odkoder je prišel marca 1890 v Tržič, kjer je služboval do oktobra 1899. Tedaj se je preselil kot nadučitelj v Srednjo Vas v Bohi-nju, odtod pa v Veliko Dolino in slednjič v Leskovec pri Krškem, kjer je služboval kot nadučitelj od l. 1908 do 1. febr. 1924, ko je bil upokojen. Sedaj živi v pokoju še vedno v Leskovcu, s 1. majem 1929 pa se namerava s svojo drugo soprogo preseliti v Radovljico na Gorenjsko. Prvikrat se je oženil v Bohinju, a prva žena in edina hčerka sta mu umrli v Veliki Dolini na Dolenjskem. Cvirn je bil mil in dober učitelj in izmed mnogostevilnih njegovih učencev mu je tudi pisec teh vrstic — kot njegov učenec od I. do III. razreda — iz srca hvaležen za njegove lepe nauke in za njegovo veliko skrb pri vzgoji. Cvirn je bil tudi izvrsten pevec in je v slov. bralnem društvu v Tržiču vodil tambu-raški zbor.

V svrhu izobrazbe v strokovnem risanju sta učitelja Konrad Mally in Janko Cvirn obiskovala državno obrtno šolo v Gazu, da sta mogla na tržiški obrtni šoli učencem nuditi temeljitejši pouk v strokovnem risanju; v času nji-hovih študij je nadomestoval vpok. učitelj Anton Globožnik in pom. učiteljica Ivana pl. Russ.

Na mesto učitelja Andreja Kmety je došel meseca majnika 1893 v Tržič **učitelj Janez Okorn**. Rojen je bil 22. septem. 1862 v Ribnici na Dolenjskem; izšolal se je v Ljubljani, kjer so njegovi stariši prodajali slaščice. Tudi vo-jaška leta je odslužil v Ljubljani. L. 1880 je maturiral ter bil nastavljen v Trnovem pri Ilirski Bistrici. Služboval je v postojnskem okraju tudi še na Slapu pri Vipavi in v Po-stojni. Odtod je prišel v Predvor in l. 1893 dne 1. maja v Tržič, kjer je učiteljeval do 20. jan. 1899, ko je odšel kot nadučitelj na deško ljudsko šolo v Kamnik, kjer je ostal do 15. julija 1904. Vsled bolezni je bil s 16. julijem 1904 vpokojen, a na podlagi zdravniškega spričevala je bil 21. avg. 1906 reaktiviran ter imenovan za nadučitelja na Premu na Notranjskem. L. 1910 pa je bil na Lastno prošnjo pre-meščen na mestno deško ljudsko šolo na Vrtači v Ljubljani in kot tak je umrl na vodenici dne 25. sept. 1914. Bil je izvrsten učitelj, kar dokazujejo pohvalni dekreti, ki jih hra-nita njegovi hčerki, ki sta se izšolali tudi za učiteljice; gđ. Regina slušbuje t. č. v Radečah pri Zidanem mostu, gđ. Zofija pa v Topolščici. Okorn je bil možatega, finega nastopa, po svoji naravi šaljiv in v družbi so ga povsod radi imeli.

Na mesto umrle učiteljice Gabriele Zech-Ihan je bila imenovana tržiškim učiteljicam l. 1895 **učiteljica Ivana Furlan**. Rojena je bila l. 1872 v Kamniku; službovala je v Senožečah in odtod je prišla v Tržič, kjer je pridno in stalno učila in vzgojevala do julija 1904, ko se je učiteljski službi odpovedala in se omožila z uradnikom Persche-om, s ka-terim živi v srečnem zakonu v Ljubljani. (Dalje prihodnjic.)

Koko j' gspod Vidic u radjo govoru.

Nadaljevanje.

Dragi moj pošušavce!

Nekej prov fletnga b vam rad povedov: Koko se ma-mo u Tržičo.

Annav so vam že mejhn preh gspod dohtar Ahačić povedale, koko j' bvo učash, pa koko j' zej. Jest b pa samo

rad anmav prdjav, že zato, de ble gspodove besede mav bi potrjene. De navte misle, de j to koj toko če van dan. Mav pa zato, de bote vedle, de smo u Tržičo tud fest lde, de smo aufrihtk, de lubmo pa tud spoštujemo našo staro vorngo, pa de nas ni prov nč sram govarite po tržiško, nej bo to u lplane, al pa u Trsto, al pa u Zagrebo, al pa čer voče. Mi to vočmo, de se Trščane posod spoznajo po soj špraše, al kokr zej pravjo po sojmo delekto. Mi smo Trščane po duše, pa po teleso, pa tud po jeziko.

Ankat sm biv pr Slugo, u uštarije, no to j že dogo kar je to bvo. Smo se pa skregale za ta slovenšč poj pa za ta nemšč jezik. Takat j pa ustov an gspod, je pa reku: Mi nismo Slovence, mi smo Krance, mi smo Gorence, pa še ne Gorence, mi smo Obrkranarje. Kejne, koko je j pogrunto! A u an reče j pa le prov imu. Mi smo prov res ta pral Gorence.

I kdo zmed vas, moj lub pošušavce, še ni biv na Drbrče, al pa na Bgunšce, oh al pa na Lbelo, al pa na Kašute, čer so Košce, al pa na Štorščo! No vite, to so samo naše ta velče gore, kolk mam pa poj še ta mala. Mam Kokovnico, kamr tok rad hodmo na plindro po drva; samo mormo merkte, de nas bošnar ne zadrtofa. Kokr te zadrtofa, greš koj ričet jest, tga pa Trščan nimamo prov nč rade.

Koj na gunmo kraj je pa Dobje. Tam je grmole. Po nobl pravjo: Dobje — grmovje. U Dobjo j glih ta pral štant za tičarje. Vo se vovè manglce, pa cajzice, pa gimpline, pa dešče, pa bafce. Oh, to j fletno! Če j še mav žganca u varžat, to j vesele. I tok, bod m no tiho, poj me cev dan ne spravš dole! Al pa u Kamneko, tam je fletn spomvade. To j kuric, pa brkonč, use j bevo čezn čez, use rmeno. To j kokr u paradižo. Utroc tle rad letajo pa čez gvavo se prekucjejo. To j res ta nebešč vesele. Ja pa se prov nč ne važem, če ne vrjameš, prid ankat spomvad gledat, de j use tako res.

Vode mam tud čez use krofe. Bistrca teče po anmo krajo. Sej prav naša pesm: Gor pa dol po Bistrce, se kuha kaša u piskrce. — No, pa same kaše tud nč preveč ne obrajtamo mi Trščane. — Na gunmo kraj pa teče Mošenik, k ma na Baloso z Bistrco stik. Vode mam prov doste, hvava Bogu. Ja, koga pa b bvo, če b vode ne jmele? Kdo b pa potlej gonu valavče, fžine, fabrče jn mašine? Sej se pa tud use vrti u Tržičo, use suče. Ta nejl pa jezič babje, tok so gvasne kokr kakšn čežin u cerkle.

Pa ne mislte, de Trščan samo doma čpmo, ovbe no, sej gremo uhka tud špansirat. Oh k b vedle, ko j fletno na Zavroto, al pa pr svetmo Jožefo, al pa na Brčovmo roto, al pa na lbelco, no al pa za Virjam. U nedeljh hodmo po tačhle krajh. Ane denejo cigaro u usta, ane pa tud lubco pod pajsko. Poj pa seveda ane cigaro ulečejo, an se pa tud kšujejo, de so use smrkove. Nazaj grede, če mam kej tisth pldkov u varžato k so kovač gor namavane, gremo pa entveder h Udemulneko, al pa h Pelarjo, al pa h Corejo, al pa Mažo, al pa u Rokodelšč dom, na vse kraje — samo če mam kovače pr sebe.

Mrbit bo kdo reku: kovače, pa kovače; al so že res kovač uzgamočne! Ja, drah moj prjatu, prov nč se ni treba jezate, j že cajt tok prnesu. Ko bojo ankat začel na gnar mavate, bomo pa šoštarje vovile. Do zej pa še zmerej pravjo, de more bite usak soje sreče kovač. (Dalje prihodnjic.)

Jubilej tihega dela.

Tržiška šola obhaja te dni redko slovesnost. Cenjeni gospodični Zofija Grundner in Ivanka Paternoster slavita srebrni jubilej svojega plodonosnega dela na tržiški šoli, 25 let, posvečenih samo požrtvovalnemu in truda-polnemu delu v šoli, ki ga vršita obe omenjeni gospodični učiteljici z nezmanjšano ljubeznijo, že nekaj pomeni in ne bilo bi prav, da bi »Cerkveni glasnik« ta jubilej prezrl. Danes, po 25 letih žrtvovanih tržiški mladini, lahko rečeta, da v Tržiču ni hiše, v kateri ne bi bil vsaj eden, kateremu sta

v njegovih otroških letih bistrili um in blažili srce. Če bi hoteli na kratko označiti njuno delovanje, bi rekli, da nista samo dobri učiteljici, ampak tudi dobri vzgojiteljici. Vedno in povsod skušate poleg vzgoje razuma, kar zahteva od njih stroga dolžnost, vzgajati in blažilno vplivati tudi na srce v zavesti, da ni dovolj, če zna človek brati, pisati in računati, ampak mora znati tudi živeti. Vsi bivši učenci in učenke obeh gospodičen, od katerih zavzemajo danes nekateri odlična in pomembna mesta, pa vedo s hvaležnostjo povedati, da razumeta imenovani gospodični eno kot drugo. Pa čemu prazne besede hvale in slave; govore naj dejanja sama. Vzgojiteljici, ki svoj odgovorni poklic tako razumeva, da je ob nedeljah redno z otroci pri sv. maši in pristopa z njimi vred mesečno k sv. obhajilu, lahko rečemo, da ve, kako se otroci vzgajajo in ne samo uče. To dejstvo pove vsakemu zavednemu katoličanu dovolj. Da bi le imeli več takih učiteljev in učiteljic, ki bi znali tako razumevati svoj poklic, kot naši jubilarke. Ob tej redki in lepi proslavi naj cenjeni gospodični vesta, da tržiška fara v teh dneh prav posebej prosi Vsemogočnega, da bi blagoslovljal njuno plodonosno delo na tržiški šoli od srebrnega, da, do zlatega jubileja in še naprej.

Mrliška kronika iz leta 1928.

(Konec.)

66. **Meglič Marija**, hči posestnika, Dolina 51, roj. 8. decembra 1928, umrla 8. decembra 1928.

67. **Rogelj Mihael**, bivši krznar, Tržič 212, rojen 6. okt. 1849, umrl 8. dec. 1928.

68. **Nemeč Andrej**, sin hišnega posestnika, Sv. Ana 101, rojen 26. nov. 1927, umrl 12. dec. 1928.

69. **Erlah Ivan**, dninar, Sv. Ana 69, rojen 24. junija 1864, umrl 16. dec. 1928.

70. **Pavlič Katarina**, bivša delavka, Tržič 145, roj. 30. aprila 1853, umrla 18. dec. 1928.

71. **Jabornik Ivana**, bivša delavka, Tržič 63, rojena 21. avg. 1776, umrla 21. dec. 1928.

72. **Mehle Janez**, bivši čevljarški mojster, Tržič 133, rojen 28. febr. 1839, umrl 25. dec. 1928.

73. **Meglič Marija**, hči posestnika, Sv. Ana 76, roj. 2. nov. 1928, umrla 25. dec. 1928.

74. **Slibern Angela**, hči nočnega čuvaja, Tržič 183, roj. 27. avg. 1926, umrla 27. dec. 1928.

Naj v miru počivajo!

To in ono.

† **župnik Konrad Tekster**, ki se je rodil 17. febr. 1864 v Tržiču je nenadoma umrl v nedeljo 27. januarja v Višnji gori na Dolenjskem. V mašnika je bil posvečen dne 22. julija 1888. Služboval je kot kaplan na Čatežu ob Savi, kot kaplan in beneficijant v Šmartnem pri Litiji in kot kaplan na Colu nad Vipavo. Kmalu je postal na Colu župnik in je oskrbel župniji novo cerkev, ki bo trajen spomenik njegovega dela. Od leta 1898. je deloval kot župnik v Višnji gori. Skušal je biti kratko rečeno, res vsem vse. — Tudi naši zvonovi so mu peli v slovo in sorodniki so naročili tudi cerkveno opravilo za sedmino. Naj počiva v miru!

V Tržiču smo pokopali 27. januarja komaj šestindesetletnega mizarskega mojstra **g. Vinka Zupana**. Dolga leta se je boril z boleznijo, bil je poln volje za delo in napredek, a smrt za vse to ne vprašuje. Stal je vedno zavedno v katoliških vrstah in posebno prva povojna leta je mnogo delal v naših mladinskih in prosvetnih organizacijah. Pokoj njegovi duši! — Preostala ga. vdova bo vodila mizarsko podjetje še naprej. To naj številni prijatelji pokojnega upoštevajo!

Sv. birma bo v Tržiču letos 5. majnika. Prevzvišeni se pripeljejo že 3. majnika in bodo torej naš tržiški pra-

znik sv. Florijana tudi obhajali z nami. Vse potrebno boste čitali še v prihodnjih dveh številkah glasnika. Na to pa bodite opozorjeni že sedaj, da pri nakupu novih oblek namaknete toliko centimetrov, da bo obleka botric in birmancev gotovo primerna in dostojna.

Cvetni petek 22. marca od 5. ure popoldne naprej pa drugo jutro bosta spovedovala v naši cerkvi gg. župnika iz Križev in Leš. Poslužite se te prilike zlasti tisti, ki želite starejših spovednikov.

Fantom, ki odhajajo ta mesec k vojakom, priporočamo da opravijo velikonočno dolžnost že doma. Ko se boste poslavljali od domačih in znancev, se pač spodobi, da obiščete tudi cerkev in tu po dobro opravljeni sv. spovedi prejmete v sv. obhajilu svojega resničnega prijatelja, ki naj vas spremlja tudi v vojašnico in vas tam ohrani v svoji milosti zdrave in vesele.

Za sveče ste darovali Dolinci 819.15 Din, Št. Anci 616 Din, Tržičani in Bistričani po 3402.50 Din; skupno torej 4837.65 Din. Bog povrni vsem darovalcem!

Oznanila za marec.

1. Prvi petek v mesecu. Ob 6. uri sv. maša z blagoslovom, ob 7. uri zvečer sv. Križev pot in blagoslov z Najsvetejšim. Enako vse petke v postnem času.

3. III postna nedelja. Služba božja po navadi. Prva nedelja v mesecu. Pred 6. sv. mašo skupno sv. obhajilo za moške. Ob 2. uri pop. sv. Križev pot in pete litanije presv. Srca Jezusovega.

10. IV. postna nedelja. Po navadi. Pop. ob 2. uri sv. Križev pot in litanije.

16. Pritetok tridnevne na čast sv. Jožefa. Zvečer ob 7. uri litanije sv. Jožefa.

17. Tiha nedelja. Navadno. Pop. ob 2. uri po sv. Križevem potu litanije sv. Jožefa.

18. Ob 7. uri zv. litanije sv. Jožefa.

19. Zapovedan praznik sv. Jožefa. Ob 6. uri sv. maša z dvema blagoslovoma. Ob 8. uri sv. maša za obe šoli. Ob 10. uri sv. maša v cerkvi sv. Jožefa. Pop. ob 2. uri v župni cerkvi litanije sv. Jožefa, ob 3. uri pa v cerkvi sv. Jožefa pete litanije M. B.

22. Žalostna M. A., patrona ženske Marijine družbe. Ob 5.30. govor za žensko Mar. družbo, skupno sv. obhajilo in nato sv. maša z blagoslovom za družbo. Zvečer ob 7. uri sv. Križev pot.

24. Cvetna nedelja, obenem celodnevno češčenje sv. R. T. za našo faro. Ob 6. uri zj. je blagoslov z Najsvetejšim; nato se izpostavi in ostane izpostavljeno do 6. ure zvečer. Sv. maše bodo ta dan kot ob nedeljah ob 6., 8. in 10. uri; če mogoče tudi ob 7. in 9. uri. Pred 10. sv. mašo ob 9.45 blagoslov oljk in nato procesija okrog cerkve. Radi pasijona (popisa Jezusovega trpljenja po evangelistu Mateju, ki se bere med sv. mašo) ta dan ni pridig. Ob 5.15 je sv. Križev pot, nato slovesne litanije presv. Srca Jezusovega, zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim.

Da ne bo ta dan cerkev nikdar prazna, se pri molitvi razvrstite po naslednjem redu: Od 7. do 8. ure, Dolinci; od 9. do 10. ure, Št. Anci in Bistričani; od 11. do 12. ure, bližnji sosedje; od 12. do 1. ure, čč. šolske sestre; od 1. do 2. ure, dekleta (Dekl. Mar. družba); od 2. do 3. ure, žene (Ženska Mar. družba); od 3. do 4. ure, šolski otroci; od 4. do 4.45. ure, III. red; od 4.45. do 5.15. ure moški (Fantovska Mar. družba).

Predvečer naznanja po »Ave Mariji« polurno zvonjenje celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Posamezne ure naznanja veliki zvon in zvečer zvoni kakor na predvečer. Popolen odpustek prejme ta dan, kdor se udeleži sv. zakramentov in moli Najsvetejše. Odpustki se morejo nakloniti vernim dušam v vicah.

25. Nezapovedan praznik Marijinega Oznane-nja — god cerkvene patrone. Ob 6. in 10. uri sv. maša z blagoslovom. Pop. ob 2.30. slovesne pete litanije Matere Božje.

26. Veliki torek. Med sv. mašo se bere popis Jezusovega trpljenja po Evangelistu Luku.

27. Velika sredo. Med sv. mašo se bere pasijon po evangeliju sv. Marka. Pop. ob 4. uri pete jutranjice.

28. Veliki četrtek. (Spomin zadnje večerje, postavitve zakramenta sv. Reš. Telesa, krvavega potu na Oljski gori in Judovega izdajstva). V spomin na postavitve sv. maše je ta dan ena sama sv. maša. Sv. obhajilo se deli prvič ob 6. uri zjutraj, ob 9. uri je slovesna sv. maša. Pri glorijski zapojo orglje in zvonovi, ki potem do velike sobote utihnejo (v spomin na Jezusovo trpljenje); med sv. mašo se bo zadnjič delilo sv. obhajilo, h kateremu pristopite v obilnem številu. Po sv. maši se prenese sv. Rešnje Telo v kapelico (spomin Jezusove poti na Oljsko goro). Po kratkih molitvah v kapelici se prične razkrivanje oltarjev, kar nas spominja, da so Jezusa ob smrti oropali oblačil in da so jih vojaki med seboj razdelili. Pop. ob 4. uri pete jutranjice.

Zvečer ima v kapelici uro molitve dekliška Mar. družba od 7. do 8. ure (tri in dvajseta ura), ženska Mar. družba pa od 8. do 9. ure (štiri in dvajseta ura).

29. Veliki petek (spomin smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa). Ob 6. uri zjutraj križev pot; ob 8. uri se prične sv. opravilo. Najprvo tiho žalovanje nad grehi sveta, ki so zakrivali Jezusovo smrt (mašnik leži pred oltarjem), nato branje iz stare zaveze (o velikonočnem jagnjetu) in popis Jezusovega trpljenja po sv. Janezu. Potem molitve za vse ljudi celega sveta, odkrivanje in češčenje sv. križa, potem mašne molitve velikega petka, nakar se prenese sveto Rešnje Telo v božji grob.

Zvečer ob tri četrt na osem (7.45) je postna pridiga in petje žalostink cerkvenega pevskega zbora.

30. Velika sobota. Ob 7. uri zj. je blagoslov ognja, od katerega se potem prižgo tudi luči v cerkvi, blagoslov velikonočne sveče, branje prerokb iz starega zakona, blagoslov. krstne vode in nato slovesna sv. maša, med katero pri glorijski zapojo orglje in zvonovi. Vsi obredi velike sobote so se včasih opravljali ponoči od sobote na nedeljo.

Popoldne je blagoslov jedil po Dolini in pri Sv. Ani kakor po navadi. V župni cerkvi je blagoslov jedil ob 2. uri, pri sv. Andreju pa ob 2.30. Veliko soboto opoldne preneha vsak post.

Popoldne ob 5. uri so slovesne jutranjice, nato vstajenje in procesija po navadnem redu. Po procesiji je zahvalna pesem.

31. Velika noč. Ob 6. uri sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. uri z enim blagoslovom in ob 10. uri slovesna peta sv. maša z dvema blagoslovoma. Pop. ob 3. uri slovesne pete litanije Matere Božje.

Cerkvene organizacije imajo skupno sv. obhajilo in mesečni shod po naslednjem redu:

III. red, 3. marca; Dekliška Mar. družba, 10. marca; Fantovska Mar. družba, 17. marca; Ženska Mar. družba, 22. marca.

Velikonočna šol. sv. spoved. Meščanska šola v petek 8. marca ob 3. uri pop. in drugi dan ob 8. uri zj. sv. maša s skupnim sv. obhajilom. **Osnovna šola:** Dečkf 12. marca (torek) ob 3. uri pop. in deklice 15. marca (petek) ob 3. uri pop. in drugi dan obakrat ob 8. uri zj. sv. maša s skupnim sv. obhajilom.

Razširjajte Cerkveni Glasnik!